

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

(6^η Νοεμβρίου 2011)

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. ν' 41-56)

Λόγος στο «μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»

«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος πλησίασε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάειρος, δηλαδή ὁ προϊστάμενος τῆς ἐβραϊκῆς συναγωγῆς τῆς Καπερναούμ. Στὸ πρόσωπό του ἦταν φανερὴ ἡ θλίψη ἀπὸ τὴ σκληρὴ δοκιμασία πού περνοῦσε. Ἡ μονάκριβη κόρη του, μόλις 12 ἐτῶν, εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ θανατηφόρο ἀσθένεια καὶ ἤδη πλησίαζε τὸ τέλος τῆς. Τότε ἦταν πού ὁ ἀρχισυνάγωγος ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριο καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ στοῦ σπίτι καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κόρη του. Ὁ Κύριος ἀποδέχθηκε τὴν πρόσκληση, ἀλλὰ στοῦ μεταξύ ὁ δύστυχος πατέρας ἔλαβε τὴν τραγικὴ εἶδηση: «Ἡ κόρη σου πέθανε», τοῦ εἶπαν, «δὲν χρειάζεται νὰ κουράζεις τὸν Διδάσκαλο». Ὁ Ἰάειρος ἐνοιωσε τὸ ἔδαφος νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὅλες οἱ ἐλπίδες του ἔγιναν συντρίμμια. Ὅστε αὐτὸ ἦταν λοιπόν; Δὲν θὰ ξαναδεῖ πλέον τὴν κόρη του;... Ὅστόσο, πρὶν προλάβῃ νὰ πεῖ τίποτε, ὁ Κύριος στράφηκε καὶ μὲ τόνο ἤρεμο καὶ ἐπιβλητικὸ τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε». Μὴ φοβᾶσαι· συνέχισε νὰ ἔχεις σταθερὴ τὴν πίστη σου κι ἡ κόρη σου θὰ σωθεῖ. Καὶ πράγματι ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔγινε τὸ συγκλονιστικὸ θαῦμα: Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου!

«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»!

Αὐτὸς ὁ τόσο ἐντυπωσιακὸς λόγος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ δοῦμε πῶς κι ἐμεῖς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπορούμε νὰ ξεπεράσουμε τοὺς φόβους ποὺ δημιουργεῖ στὶς ψυχές μας, πρῶτον, ὁ ἀγώνας μας γιὰ τὴν καθημερινὴ ἐπιβίωση, δεύτερον, τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ τρίτον, οἱ ἔκτακτες ὥρες ἐσχάτου κινδύνου.

1. ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Εἶναι φυσικό, ἰδιαίτερα στὴν κρίσιμη περίοδο ποὺ διερχόμαστε, νὰ δημιουργεῖται φόβος στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν καθημερινή τους ἐπιβίωση μὲ τεράστιες δυσκολίες καὶ δυσοίωνες προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον. Νέοι ἄνθρωποι, στὸ ξεκίνημα τῆς ζωῆς τους, βλέπουν νὰ ὀρθώνονται μπροστά τους ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια ποὺ τοὺς ἀνακόπτουν τὴν πορεία πρὸς τὴν ἐπιθυμητὴ ἐπαγγελματικὴ καὶ οἰκογενειακὴ ἀποκατάσταση. Τί ἀπομένει λοιπὸν νὰ κάνουν; Ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ καταφυγὴ μὲ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέστησε ὁ Κύριος στὸν ἀρχισυνάγωγο: «μόνον πίστευε»! Στήριξε τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα σου στὸν Παντοδύναμο καὶ Πανάγαθο Θεό. Σ' Αὐτόν, ποὺ ἐὰν τόσο πολὺ φροντίζει γιὰ τὰ «πετεινὰ τ' οὐρανοῦ» καὶ «τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ» (Ματθ. 5' 28), πολὺ περισσότερο θὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τοὺς πιστοὺς μαθητὲς Του! Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς συμβουλεύει καὶ ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Πέτρος: Μὴν ἀγωνιᾶτε γιὰ τὸ μέλλον! Ἀφῆστε κάθε φροντίδα σας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, διότι «αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν» (Α' Πέτρ. 5' 7). Αὐτὸς νοιάζεται καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς.

2. ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Φόβος ἐπίσης δημιουργεῖται στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ποὺ βλέπουν τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ σὰν ὀρμητικὸ χεῖμαρρο νὰ κατακλύζει καὶ νὰ παρασύρει τὰ πάντα. Ἄραγε μπορεῖ νὰ ἀντέξει κανεὶς μέσα

σ' αὐτὴν τὴν πλημμύρα τῆς ἁμαρτίας; Πῶς θὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιὰ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς; Δικαιολογημένοι οἱ φόβοι καὶ οἱ ἀνησυχίες γιὰ κάθε ἐχέφρονα ἄνθρωπο. Εἰδικὰ ὅμως ὁ πιστὸς χριστιανὸς λαμβάνει θάρρος καὶ ἐνίσχυση, καθὼς ἀκούει τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη νὰ ἀπευθύνεται στοὺς πιστοὺς μὲ τὰ θεόπνευστα λόγια: «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰω. δ' 4). Μὴ φοβᾶστε τὸ κακό! Μπορεῖτε νὰ τὸ νικήσετε, διότι ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι μαζί σας, μέσα σας καὶ σᾶς φωτίζει καὶ σᾶς ἐνισχύει, εἶναι πιὸ μέγας καὶ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν σατανᾶ ποὺ ἐξουσιάζει τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο.

3. ΣΤΟΝ ΕΣΧΑΤΟ ΚΙΝΔΥΝΟ

Ἐπάρχει ὅμως καὶ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ βρεθῆ ξαφνικὰ ὁ ἄνθρωπος σὲ κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἀκοῦμε συχνὰ γιὰ σεισμούς, πλημμύρες, ἔμπρησμούς, ἐκρήξεις, ληστεῖες, τρομοκρατικὲς ἐνέργειες καὶ ἄλλα ἔκτακτα γεγονότα ποὺ ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Πῶς νὰ ἀντιμετωπίσει ὁ ἄνθρωπος τέτοιες ἐφιαλτικὲς καταστάσεις; Ἄς μὴν ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ περάσουμε παρόμοιες δοκιμασίες. Ὡστόσο, γιὰ νὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίσουμε, ἂν χρειαστεῖ, τέτοιους κινδύνους, χρειάζεται ἀπὸ τώρα νὰ ὀπλιστοῦμε μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη ὅτι, ἂν κάθε στιγμή ὁ Κύριος εἶναι δίπλα μας καὶ ἀκούει τὴν προσευχὴς μας, πολὺ περισσότερο στὴ δύσκολη αὐτὴ ὥρα μᾶς κρατᾶ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μᾶς στηρίζει. Στέλνει ἀκόμη καὶ τοὺς Ἀγγέλους Του, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύουν σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθεια, ὅτι στὴ δύσκολη ὥρα ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, τὴν διακηρύττει ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς Δαβὶδ στὸν 22^ο ψαλμό: «ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ». Ἄς προσευχόμεστε λοιπὸν κι ἐμεῖς μὲ τὰ ἴδια λόγια: Κύριε, κοντά σου εἶμαι ἀσφαλῆς. Κι ἂν ποτὲ βρεθῶ ἀντιμέτωπος μὲ ὅποιοιδήποτε κίνδυνο, ἀκόμη καὶ μὲ

αὐτὸν τὸν θάνατο, δὲν θὰ φοβηθῶ μήπως πάθω κάτι κακό, διότι Ἐσὺ εἶσαι μαζί μου παντοῦ καὶ πάντοτε!

«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»!

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν δοκίμασε φόβους στὴ ζωὴ του. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φόβους ποὺ ἀναφέραμε ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι: Μοναξιά, ἐγκατάλειψη, ἀσθένεια, θάνατος... Μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἀφήνει κάθε φόβος στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς προσέξουμε ὅμως σήμερα κάπως περισσότερο τὸν λόγο τοῦ Κυρίου ποὺ ἀπευθύνεται στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς: «μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»! Μὴ φοβᾶσαι· προχώρα μὲ πίστη! Ἄν τὸν λόγο αὐτὸν τὸν ἀκούγαμε ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, δὲν θὰ κερδίζαμε τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀπλῆ ψυχολογικὴ ἐνίσχυση. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὅμως ποὺ μᾶς τὸν ἀπευθύνει ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τότε ὁ λόγος αὐτὸς μᾶς μεταδίδει χάρι καὶ δύναμη. Ἐνίσχυση οὐσιαστικὴ, θάρρος καὶ ἐλπίδα, γιὰ νὰ ξεπερνοῦμε κάθε φόβο καὶ δυσκολία τῆς ζωῆς!

π. Γ. Κ.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

(13^η Νοεμβρίου 2011)

Κυριακή Η' Λουκᾶ (Λουκ. ι' 25-37)

«καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;»

Τὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ εἰπωθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ παραβολὴ ποῦ ἀκούσαμε σήμερα στὴ Θεία Λειτουργία, ἡ παραβολὴ ποῦ πολὺ εὐστοχα ὀνομάσθηκε «Παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη» καὶ νὰ ἀπαντηθεῖ αὐθεντικὰ τὸ ἐρώτημα «καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον» μᾶς τὴν ἔδωσε, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ θείου κηρύγματος, ἀκροατὲς εὐλογημένοι τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἓνας δάσκαλος καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ μωσαϊκοῦ Νόμου ποῦ πλησίασε τὸν Χριστὸ καὶ Τὸν ρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάνει, γιὰ νὰ κερδίσει τὴν αἰώνια ζωὴ.

Βέβαια ὁ Νομικὸς αὐτός, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος Ἰουδαῖος, ἤξερε τὴν ἀπάντηση. Ὅμως κάνει τὸ ἐρώτημα αὐτὸ στὸν Χριστὸ, γιὰ νὰ Τὸν φέρει σὲ σύγκρουση μ' αὐτὰ ποῦ δίδασκαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ Κύριος, ὡς καρδιογνώστης ποῦ εἶναι, γνωρίζει τίς βαθύτερες σκέψεις τοῦ Νομικοῦ. Βλέπει ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὸν κρύβονται οἱ Φαρισαῖοι ποῦ διαστρεβλώνουν τὸν Νόμο, καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ Τὸν κατηγορήσουν γιὰ παραβάτη του.

Γι' αὐτό, ἀντὶ ν' ἀπαντήσει, γίνεται Αὐτὸς ἐξεταστὴς καὶ ρωτᾷ τὸν δάσκαλο καὶ ἐρμηνευτὴ τοῦ Νόμου: «Τί γράφει ὁ Νόμος σχετικά μ' αὐτό; Ἐσὺ ποῦ ἐρευνᾷς, τί ἔχεις διαβάσει ἐκεῖ καὶ ποιά ἐξήγηση δίνεις;» Ὁ Νομικὸς ταπεινωμένος ἀπαντᾷ: «Ν' ἀγαπᾷς τὸν Θεὸ μ' ὅλη σου τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ δύναμη καὶ τὸν νοῦ, καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτὸ σου». Καὶ ὁ Ἰησοῦς, μὲ τὸ κῦρος τοῦ μοναδικοῦ Δασκάλου, λέει στὸν Νομικό: «Σωστὰ ἀπάντησες. Ἐφάρμοσέ τα αὐτὰ στὴν καθημερινὴ ζωὴ σου καὶ θὰ ζήσεις αἰώνια».

Τώρα ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ Νόμου αισθάνεται σχεδὸν

ντροπιασμένος. Γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ κάπως, ρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ: «Καὶ ποίος εἶναι ὁ πλησίον μου;» Ἐτσι βρῖσκει ὁ Χριστὸς τὴν εὐκαιρία νὰ ἀποκαλύψει στοὺς ἀνθρώπους τί σημαίνει ν' ἀγαπάει κανεὶς τὸν πλησίον του σὰν τὸν ἑαυτό του. Λέει, λοιπόν, τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Ἐνας ἄνθρωπος κατηφόριζε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Καθὼς περνοῦσε μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ χαράδρες, ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν πού, ἀφοῦ τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν πλήγωσαν, τὸν παράτησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο.

Κατὰ τύχη περνοῦσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δρόμο ἓνας ἱερέας. Εἶδε τὸν πληγωμένο καὶ κατάλαβε ἀπὸ τὰ ρούχα του ὅτι ἦταν συμπατριώτης του. Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσει. Ὅμως ὁ τόπος ἦταν ἔρημος. Ἴσως σὲ λίγο νὰ ξανάβγαιναν οἱ ληστές. Κρύος φόβος κυρίεψε τὸν ἱερέα, σκέφτηκε τὸν ἑαυτό του καὶ προσπέρασε, ἀφήνοντας τὸν ἄνθρωπο ἀβοήθητο.

Μετὰ ἀπὸ λίγο πέρασε ἓνας Λευίτης. Αὐτὸς ἔκανε κάτι χειρότερο. Πλησίασε τὸν τραυματισμένο, εἶδε τὴν κατάστασή του, καὶ ὅμως ἔφυγε, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρει τὴν παραμικρὴ βοήθεια.

Ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸν πέρασε καὶ ἓνας Σαμαρείτης. Πλησίασε τὸν πληγωμένο, εἶδε ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, ἀλλὰ δὲν σκέφτηκε τὸ μίσος πὸν χωρίζε Ἰουδαίους καὶ Σαμαρεῖτες, οὔτε τοὺς κινδύνους ἀπὸ τοὺς ληστές. Εἶδε τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο καὶ τὸν σπλαγ-χνίστηκε. Σκύβει καὶ πλένει τὶς πληγές του μὲ λάδι καὶ κρασί, πρόχειρα φάρμακα γιὰ ἓναν ταξιδιώτη, δένει τὰ τραύματά του μὲ πρόχειρους ἐπιδέσμους, τὸν ἀνεβάζει μὲ προσοχὴ πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν μεταφέρει στὸ πρῶτο πανδοχεῖο πὸν συναντᾷ σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ. Ἐδῶ, ὅπου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ξαποσταίνουν, ὁ Σαμαρείτης φροντίζει γιὰ τὸν πληγωμένο καὶ ξενυχτᾷ μαζί του. Τὴν ἄλλη μέρα φεύγει, ἀφήνοντας στὸν ξενοδόχο δύο δηνάρια καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ φροντίσει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν περιποιηθεῖ. Ἄν ξόδευε κάτι παραπάνω, στὸ γυρισμό του θα τὸν πλήρωνε».

Ἡ παραβολὴ δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ συζητήσεις καὶ ἀμφιβολίες. Τὸ παράδειγμα τοῦ Σαμαρείτη ἦταν συγκλονιστικό. Γι'

αὐτὸ κι ὁ Χριστὸς ρωτᾷ τὸ Νομικὸ: «Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἔγινε πλησίον γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές;» Ὁ Νομικὸς ἀναγκάζεται νὰ καταδικάσει τὴ διαγωγὴ τοῦ ἱερέα καὶ τοῦ Λευίτη καὶ νὰ ὁμολογήσει: «Εκεῖνος ποὺ τοῦ ἔδειξε ἔμπρακτα τὴ συμπόνια του». Τότε ὁ Ἰησοῦς λέει στὸ Νομικὸ: «Πήγαινε κι ἐσὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο».

Στὴν παραβολὴ αὐτὴ δίνεται τὸ τέλειο παράδειγμα ἔμπρακτης ἀγάπης ἀπέναντι στὸ συνάνθρωπό μας ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει περιορισμούς. Ξεχειλίζει αὐθόρμητα καὶ πλοῦσια, καὶ προσφέρεται καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐχθρό, χωρὶς φόβους, διακρίσεις, διαιρέσεις, πάθη καὶ μίσση, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε ὁ Σαμαρείτης τῆς παραβολῆς. Ἀκόμα αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν ἐξαντλεῖται σὲ λόγια ἢ σὲ ψευτοσυναίσθηματα, ἀλλὰ ἐκφράζεται μὲ τὰ ἔργα τῆς εὐσπλαχνίας γιὰ τὸν συγκεκριμένο ἄνθρωπο καὶ τὶς πραγματικὲς του ἀνάγκες. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη δίδαξε μὲ τὸ παράδειγμά Του καὶ μὲ τὴ θυσία Του ὁ Χριστὸς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία στὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη ἀναγνώρισε τὸν Κύριο.

Ἀδελφοί μου. Ὁ Νομικὸς ρώτησε: «Ποιὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ πλησίον; Ὁ κοντινός, ὁ δικός μου ἄνθρωπος;» Καὶ ὁ Κύριος ἀφ' οὗ εἶπε τὴν παραβολή, ἀντέστρεψε τὴν φορὰ τῆς ἐρωτήσεως. **Ὅχι ποιὸς εἶναι ὁ δικός σου ἄνθρωπος, ἀλλὰ γιὰ ποιὸν ἐσὺ μπορεῖς νὰ γίνεις ὁ δικός του ἄνθρωπος.**

Μιὰ λεπτομέρεια ποὺ φέρνει τὰ πάνω – κάτω στὴν ἀνθρώπινη θεώρηση καὶ προσ-έγγιση τοῦ θέματος. Γιατὴ ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ἀνθρωποκεντρικὴ θεώρηση ἔχει φορὰ ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ μέσα. Εἶναι μιὰ δύναμη κεντρομόλος. Ἐνῶ μὲ τὴν πνευματικὴ θεώρηση εἶναι τὸ ἀντίθετο. Δηλαδὴ φυγόκεντρος δύναμη.

Ἐδῶ ἀκριβῶς κρύβεται τὸ μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας, ποὺ ὁ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ κόσμος δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὸ βρεῖ ποτέ. Γιατὴ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει, νὰ ἀντιληφθεῖ, τὴν ἀληθινὴ φορὰ τῆς ἀγάπης, ὅπως μᾶς τὴν δίδαξε ὁ Καλὸς Σαμαρείτης, ὁ Χριστὸς.

Χριστιανέ μου. Σίγουρα σὲ ἀπασχολεῖ μὲ ποιὸ τρόπο θ'

ἀποκτήσεις ζωὴ αἰώνια. Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Πορεύου καὶ ἐσὺ καὶ
πρᾶττε ὅ,τι καὶ ὁ Σαμαρείτης τῆς παραβολῆς.

π.Ν.Κ.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἀ΄ Γυμν. Ο.Ε.Δ.Β. Ἀθήνα 1987
Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων Τ. Ἀ΄ Ἐπισκ. Διονυσ. Ψαρριανοῦ
Ἐκλογάδιον Ἄποσ. Διακ. Ἐκκλ. Ἑλλάδος
Περιοδικὸ Πρὸς τὴν Νίκη, Νοέμβριος 2001

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

(20^η Νοεμβρίου 2011)

Κυριακή Θ' Λουκᾶ (Λουκ. ιβ' 16-21)

«Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ»

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

«Ρήματα τὰ ὅποια εἶναι πνεῦμα Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν καὶ μεταδίδουν ζωὴ αἰώνια» (Ἰωάν. 6,63 καὶ 6,68) εἶναι τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας στὴ σημερινή, ἐπίκαιρη καὶ διαχρονικὴ αὐτὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλούσιου, ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου, λὲς καὶ δὲν τὸν ἔφταναν τὰ πλούτη πὺ ἐῖχε συσσωρεύσει, κάποια χρονιὰ συνέβηκε, ὥστε οἱ καλλιεργημένες ἀπέραντες ἐκτάσεις του νὰ τοῦ ἀποδώσουν πλουσιώτατη παραγωγὴ. Μὲ αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀνέλπιστο γεγονός, ὁ δυστυχὴς καὶ ἀξιολύπητος περικυκλώθηκε ἀπὸ βιωτικὲς ζάλες « ὅπως ἀκριβῶς οἱ μέλισσες περικυκλώνουν τὴν κηρήθρα», παραζαλίστηκε καὶ παρασκοτίστηκε, στεναχωρήθηκε καὶ ἀγχώθηκε μὲ βασανιστικὲς σκέψεις, ταλανίστηκε καὶ ταλαιπωρήθηκε μὲ ἀρρωστημένους λογισμοὺς καὶ πονηρὰ διαβούλια καὶ τέλος ἀπορροφήθηκε καὶ βυθίστηκε σὲ πολλὲς καὶ ποικίλες ὑλικὲς φροντίδες καὶ βιωτικὲς μέριμνες.

Καθὼς λοιπὸν «τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν τὴν ἀθλία του ψυχὴ καὶ καρδιά», ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ἀποτινάξει ὅλα αὐτὰ τὰ ψυχοφθόρα πάθη, τὰ ὅποια σὰν κεντριὰ καὶ ἀγκάθια τοῦ πλήγωνα τὴν ψυχὴ του καὶ τὸν ἄκρατο ἐγωισμό του, ἀποφάσισε ἀνόητα καὶ ἀσύνετα νὰ γκρεμίσει τὶς παλαιὲς ἀποθῆκες του καὶ νὰ οἰκοδομήσει νέες μεγαλύτερες καὶ πιὸ εὐρύχωρες καὶ σ' αὐτὲς νὰ ἀποθηκεύσει καὶ νὰ διασφαλίσει «πάντα τὰ γενήματά του καὶ τὰ ἀγαθὰ του» καὶ

κατόπιν νὰ μπορεῖ νὰ λέει στὴν ψυχὴ του, «ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶναι ἀποθηκευμένα καὶ σὲ καλύπτουν γιὰ πολλὰ χρόνια. Μὴ σκοτίζεσαι πλέον γιὰ τίποτα. Ἀναπαύσου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκεδάζε».

Τὴν νύκτα ὁμως ἐκείνη ποὺ πῆρε τὴν τελικὴ του ἀπόφαση, γιὰ νὰ ὑλοποιήσει τὶς ἄφρονες σκέψεις του καὶ ἐπιθυμίες του, τὸν πρόλαβε ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, «ἐπειδὴ εἶναι ὁ χορηγὸς τῆς σωτηρίας, εἶναι, ἀπὸ ὑπερβολικὴ φιλανθρωπία, πάντοτε ἐτοιμότατος ὡς αὐτόκλητος, μᾶλλον δὲ ὡς αὐτοπαράκλητος» καὶ ὁ Ὅποιος «ἔχει θέσει μέσα στὸν ἄνθρωπο ἔμφυτο νόμο, σὰν ἀπαρέγκλιτη στάθμη, ἀνεξαπάτητο κριτὴ καὶ ἀδιάψευστο διδάσκαλο, τὴν οἰκεία στὸν καθένα συνείδηση, ἔτσι ὥστε, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲ τὴν διάνοιά του συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό του, νὰ μὴν χρειάζεται ἄλλο διδάσκαλο πρὸς τὴν κατανόηση τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὅταν ὑποδουλωθεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ στὰ πάθη, νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν συνείδησή του». Τὸν πρόφθασε λοιπὸν ὁ Θεός καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀνόητε καὶ ἀσύνετε, ὅλα τὰ σχεδιασμένα ἀπὸ σένα καὶ μοναδικὰ σου στηρίγματα, δηλαδὴ ὑλικά ἀγαθὰ, φαγοπότια, διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις, σὲ ἀποχαιρετοῦν ἐγκαταλείποντάς σε, καθὼς ἀπόψε τὰ πονηρὰ δαιμόνια ἀπαιτοῦν ἀπὸ σένα νὰ παραλάβουν τὴν ψυχὴ σου».

Καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Αὐτὰ παθαίνει καὶ τέτοιο τέλος ἔχει ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἐγωϊστικὰ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγωνίζεται νὰ ἀποκτήσει τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, στὰ ὁποῖα ἀρέσκεται, εὐαρεστεῖται καὶ εὐχαριστεῖται ὁ Θεός».

Ἀδελφοί μου εὐλογημένοι,

τὰ ἀναφερόμενα στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι, σὲ

πάρα πολλά σημεῖα, κοινὰ μὲ ὅσα συμβαίνουν στὴ χώρα μας, ἢ ὅποια τὰ τελευταῖα χρόνια ἀφθόνησε χρηματικά, χρηματιστηριακὰ καὶ οἰκονομικά, καθὼς ἐπίσης κοινὰ καὶ μὲ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ τῆς, τὸ ὅποιο εἶχε μέχρι πρότινος ὡς βίωμα τὸ «ἀναπαύσου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε». Ἐτσι τοῦ Κυρίου μας αὐτὰ τὰ προαναφερόμενα «ρήματα τῆς ζωῆς τῆς αἰώνιας» ἤχουν καὶ τώρα ἀναμεσά μας. Τὸ θεοβούλητο πρόσταγμα Του, τὸ θεόγραπτο θέλημά Του καὶ ἡ σωτήρια ἐντολή Του, ποῦ λέει «ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπόκτησε τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, στὰ ὅποια ἀρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι καὶ εὐχαριστοῦμαι, ὡς Πατέρας σου καὶ Σωτήρας σου καὶ Λυτρωτῆς σου, καὶ μὴ θησαυρίζεις ἐγωῖστικά γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὰ πρόσκαιρα, τὰ φθαρτὰ καὶ τὰ ἐπίγεια. Μόνο ἄνοιξε τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς σου καὶ βάλε λαχτάρια στὴν καρδιά σου καὶ πές μου «Εὐλογητὸς εἶ Πάτερ μου, δίδασόν με τὰ δικαιώματά σου, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου», εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα ψυχωφελῆς παρηγοριά, πνευματικὸ φάρμακο καὶ θεοδώρητη θεραπεία καὶ γιαιτρεία.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄς διδαχθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε, ὥστε ὁ ἔμφυτος νοῦς μας νὰ εἶναι οὐσία καὶ περιουσία μας ὑπεράνω ὅλων καὶ ὅτι γιὰ τὸν ἔμφυτο νοῦς μας μιλάει ὁ Κύριος λέγοντας ὅτι ὁ ἄσωτος υἱὸς «διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως», καθὼς ἐπίσης ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησε, ὥστε πλοῦτος τοῦ ἔμφυτου νοῦς μας νὰ εἶναι ἡ φρόνηση, ἡ ὁποία νὰ παραμένει σ' αὐτὸν καὶ νὰ διακρίνει τὸ καλύτερο ἀπὸ τὸ χειρότερο, μέχρις ὅτου καὶ αὐτὸς ὁ νοῦς μας νὰ παραμείνει στὶς ἐντολὲς καὶ συμβουλὲς ὑπακούοντας στὸν «οὐράνιο Πατέρα».

Ἄς φωτισθοῦμε, προκειμένου νὰ ἐνοήσουμε ὅτι ἡ ἀρετὴ

εἶναι ὁ πλούσιος ἀνθρώπινος δυναμισμός, πὺν μπαίνει ὅμως σὲ κίνηση μὲ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει μέσα του πάντοτε τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς θυσίας, ἀφοῦ ἡ θυσία ἔχει ὡς ἀρχὴ τὴν θυσία τῆς θεανθρώπινης ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ μας.

Καὶ ἄς συνετισθοῦμε καθὼς ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται ὅτι «ἐὰν πορεύεσθε σύμφωνα μὲ τὰ προστάγματά μου καὶ φυλάξετε τὶς ἐντολές μου καὶ τὶς ποιήσετε, θὰ σᾶς ἔλθει κάθε ἀγαθὸ καὶ θὰ κατοικήσετε μὲ ἀσφάλεια καὶ δὲν θὰ ἔλθει πόλεμος στὸν τόπο σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσω εἰρήνη καὶ θὰ καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς σας καὶ θὰ κοιμᾶστε ἄφοβα... καὶ θὰ εἶμαι ὁ Θεὸς σας καὶ ἐσεῖς ὁ λαός μου». (Λευϊτ. 26 3έπ.).

Μακάρι νὰ γίνουμε χριστοφόροι καὶ θεοφόροι, κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

π.Ν.Π.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

(27^η Νοεμβρίου 2011)

Κυριακὴ ἸΓ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιη΄, 18-27)

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

«Κάποιος ἄρχοντας ρώτησε τὸν Κύριο: «Ἀγαθὲ διδάσκαλε, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Γιατί με ἀποκαλεῖς ἀγαθός; Κανένας δὲν εἶναι ἀγαθός παρὰ μόνο ἓνας, ὁ Θεός. Ξέρεις τίς ἐντολές: μὴ μοιχεύσεις, μὴ σκοτώσεις, μὴν κλέψεις, μὴ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ὅλα αὐτὰ τὰ τηρῶ ἀπὸ τὰ νιάτα μου». Ὅταν τ' ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει: πούλησε ὅλα ὅσα ἔχεις καὶ δῶσε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς, κι ἔτσι θὰ ἔχεις θησαυρὸ κοντὰ στὸν Θεό, κι ἔλα νὰ με ἀκολουθήσεις». Μόλις ἐκεῖνος τ' ἄκουσε αὐτά, πολὺ στενοχωρήθηκε, γιατί ἦταν πάμπλουτος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε τόσο στενοχωρημένο, εἶπε:

«Πόσο δύσκολα θὰ μποῦν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα! Εὐκολότερο εἶναι νὰ περάσει μία καμήλα μέσα ἀπὸ βελονότρυπα παρὰ νὰ μπεῖ πλούσιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ὅσοι τὸν ἄκουσαν εἶπαν: « Τότε ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» Κι Ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: « Αὐτὰ ποὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατα, γιὰ τὸ Θεὸ εἶναι δυνατά».

«Ἐτι ἔν σοι λείπει», μπορεῖ νὰ πεῖ ὁ Κύριος καὶ σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς. Ἔρχεσαι τακτικὰ στὴν Ἐκκλησία, τὸ βλέπω. Νηστεύεις, προσεύχεσαι, ἀγωνίζεσαι νὰ τηρήσεις τὸν νόμο μου. Ἔχεις διαμορφώσει μία συνείδηση ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας. Ἴσως ἔχεις καὶ ἱεραποστολικὴ δράση. Ἴσως χάνεις καὶ χρόνο καὶ χρῆμα, ἴσως προβαίνεις καὶ σὲ θυσίες, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσεις προσπάθειες ποὺ χαρακτηρίζονται χριστιανικές. Ἴσως νομίζεις ὅτι εἶσαι τέλειος.

Καὶ ὁμως μπορεῖ νὰ σοῦ λείπουν πολλὰ ἄλλα πράγματα πού δὲν ἔχεις προσέξει καὶ πού εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου. Ἴσως νὰ σοῦ λείπει «ἕνα» μόνον, βασικὸ ὁμως γιὰ τὴν διαμόρφωση καὶ τὴν ἔκφραση μιᾶς χριστιανικῆς προσωπικότητας καὶ ἐπομένως ἀπαραίτητη προϋπόθεση, γιὰ νὰ εἰσέλθεις στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἄν λείπει αὐτὸ τὸ «ἕνα», μένει μία πύλη ἀνοιχτή, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴν ψυχὴ σου ὁ διάβολος καὶ νὰ καταστήσει ἄχρηστες ὅλες τὶς ἄλλες προσπάθειές σου καὶ ἐπομένως νὰ ματαιώσῃ τὴ σωτηρία σου.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί συνέπειες ὑπάρχουν, ἂν λείπει αὐτὸ τὸ «ἕνα», ἄς σκεφτοῦμε τὶς ἀκόλουθες παρόμοιες περιπτώσεις:

Γιὰ νὰ συμβεῖ ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀσθενοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του ἢ νὰ τὸ προσβάλλουν ὅλα τὰ μικρόβια. Ἄρκεῖ νὰ μπεῖ ἕνα θανατηφόρο μικρόβιο, ἄρκεῖ μία λειτουργία νὰ μὴν εἶναι φυσιολογική, ἄρκεῖ ἕνα βασικὸ ὄργανο νὰ προσβληθεῖ, καὶ τὸ κακὸ ἔγινε.

Μᾶς εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη ἔπεσε, γιὰτὶ μία πύλη βρέθηκε ἀνοιχτή. Ὅλες οἱ ἄλλες ἦταν κλειστές. Μία ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ πέρασε ὁ ἐχθρὸς κι ἔπεσε ἡ Πόλη.

Τί σημασία ἔχει ἂν ὅλο τὸ πλοῖο εἶναι γερό. Ἄνοιξε μία ὀπή; Θὰμποῦν τὰ νερά καὶ τὸ πλοῖο θὰ βυθιστεῖ.

Τέτοια παραδείγματα μποροῦμε νὰ βροῦμε πολλὰ στὴ ζωὴ μας. Πρέπει νὰ ἐρευνήσουμε τὴ ζωὴ μας, τὶς σκέψεις μας, τὶς διαθέσεις μας, μήπως ὑπάρχει κάτι πού μπορεῖ νὰ μᾶς στερήσει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Μήπως ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι εἴμαστε ἐνάρετοι κι ἔτσι ἔχουμε μέσα μας φαρισαϊκὸ πνεῦμα; Μήπως προσφέρουμε πολλὰ, ἐνῶ μᾶς λείπει ἡ πραγματικὴ ἀγάπη; Μήπως βλέπουμε τὴν Ἐκκλησία σὰν ἕνα θεσμὸ ἢ κοινωνικὴ ὀργάνωση, χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦμε τὴ Θεία προέλευσί της καὶ τὴν σωτηριώδη ἀποστολή της; Μήπως δὲν συμμετέχουμε στὰ ἱερά μυστήρια; Μήπως εἴμαστε δεμένοι μὲ κάποιον πάθος; Τὸν ἐγωισμό, τὴν φιλοχρηματία, τὸν θυμὸ, τὴ ζήλει-

α, τὸν φθόνον, τὴν ἠθικὴ παρεκτροπή, τὴν οἰνοποσία, τὸν τζόγον καὶ τὸσα ἄλλα;

Ἔστω κι ἂν ἓνα ἀπὸ αὐτὰ συμβαίνει τότε μπορούμε νὰ χάσουμε τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅπως ὁ νεανίσκος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Μὲ τὸ παράδειγμα τῆς καμῖλας καὶ τῆς βελόνας τὰ πράγματα δυσκολεύουν πολὺ, γιατί πρέπει νὰ προσέξουμε ὅτι ὄχι μόνον ὅσοι ἔχουν τὰ χρήματα θὰ δυσκολευτοῦν γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ποθοῦν τὰ χρήματα. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιο τόνισε ὁ Κύριος ὅτι ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ τὴ σωτηρία μας δὲν εἶναι τὰ πλούτη καθ' ἑαυτὰ ἀλλὰ ἡ προσκόλλησή μας στὸν κόσμον καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, πὺ γίνονται ἐμπόδιο νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό. Τὴν εἰσοδὸς μας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δὲν τὴν ἐμποδίζει ἡ κατοχὴ τοῦ πλούτου ἀλλὰ ἡ ἀπουσία τῆς πεποιθήσεως σ' Αὐτὸν καὶ ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὴ δυνάμη Του, ὅτι δηλαδὴ μπορεῖ νὰ ἰκανοποιήσει ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς μας πόθους καὶ νὰ μᾶς καταστήσει εὐτυχισμένους.

Ἀκόμη καὶ οἱ πλούσιοι μπορούν νὰ σωθοῦν, ἂν ἀφήσουν νὰ ἀγγίξει τὴν ψυχὴ τους ἡ Θεία Χάρη. Τότε ἀπελευθερώνονται ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ πλούτου καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν στὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν καὶ τῶν πονεμένων καὶ τότε βρίσκουν ἄλλο θησαυρὸ καλύτερο, κι αὐτὸς εἶναι ἡ ἀγάπη πὺ γεμίζει τὴν καρδιά τους.

Θαύματα δὲν γίνονταν μόνον «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ». Γίνονται πολλὲς φορὲς καὶ σήμερα, γιατί ὅταν ὑπάρχει ἡ ἀγαθὴ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ὑπερνικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια, νικᾷ τὴ δυνάμη τῆς ἁμαρτίας καὶ ὁδηγεῖ τὴν ψυχὴ στὴ σωτηρία.

Ἡ ἀγάπη καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ βρίσκει πολλοὺς τρόπους, γιὰ νὰ μᾶς βγάλει σώους καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ κάθε δοκιμασία, ὅταν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μέσα ἔχουν ἀποδειχθεῖ ἀνίσχυρα. Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐπέμβει θαυματουργικὰ στὴ ζωὴ μας. Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ ἔρθει ἀκόμη καὶ στὶς δώδεκα παρὰ ἓνα λεπτό.

Καὶ ἡ ἁμαρτία, καὶ ἡ ἀσθένεια, καὶ ὁ θάνατος, καὶ ὁ διάβο-

λος με τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ νικηθοῦν. Μᾶς τὸ διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Ὅχι μόνο μέσα στὴ φύση ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀθρώπου ἔχει τὴν Κυριαρχία Του ὁ Θεός. Θαῦμα δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀνάστασις ἐνὸς νεκροῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς ἐνὸς μεγάλου ἀμαρτωλοῦ. Καὶ τέτοια θαύματα δὲν εἶναι οὔτε ἄγνωστα οὔτε σπάνια στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

π. Κ. Σ.